

[Agerschou]

man bl.a. gjort ved at iværksætte nogle forsøg selv. Men allerede her viser problemerne sig for udvalget. Hvad vil man egentlig med de ganske få og små forsøg? Hvis nu disse planlagte ni små, kortvarige forsøg viste effekt af de valgte metoder på de valgte sygdomme, skulle det så være et bevis på, at naturmedicin er godt? Hvis man ikke i disse ni forsøg fandt nogen virkning, skulle det så betyde, at naturmedicin ikke duer? Der er mange andre metoder end de testede, og hvad skal man egentlig konkludere, når nu 2 eller 4 af de gennemførte syv forsøg viste en virkning? Eller hvis vi siger det helt omvendt: ville det være fair over for den autoriserede lægevidenskab på baggrund af afprøvning af syv behandlingsmetoder på i alt syv tilstande at tage stilling til hele lægevæsenet? Det mener jeg ikke.

Det næste store problem viser sig, da udvalget skal til at afprøve behandlingsmetoderne. Der er nemlig meget forskellige opfattelser mellem lægerne og store grupper af de alternative helbredere. Lægerne opfatter således generelt sygdomme som velfafgrænsede enheder, der dukker op i et menneske af en mere eller mindre tilfældig grund, og lægearbejdet består så i at behandle sygdomme væk. For naturlægen vil sygdom ofte være symptomer, som opstår, fordi kroppen som sådan er ude af balance, en balance, hvori psyken også indgår. Der kan f.eks. være tale om belastninger, som medfører ophobninger af affaldsstof med giftlidelser til følge. Derfor kan det tit være svært at finde en bestemt metode til at afgrænse en sygdom med klare diagnostiske kriterier. Det er bl.a. det, udvalget faktisk har krævet for at kunne behandle det videnskabeligt.

Jeg mener, at en meget stor del af naturmedicinen og efter min mening den mest løfterige del af den af den grund udelukkes fra videre undersøgelser i det udvalgsarbejde, vi har liggende her med betænkningen som resultat. Udvalget er så kørt videre med at afprøve den symptomdæmpende, eventuelt direkte bedøvende virkning af ni forskellige behandlinger, hvoraf nogle måtte standses, fordi enten naturlægen eller den autoriserede læge meldte fra. Af de sidste syv drejer to sig om smertestillende virkning af akupunktur og fodzoneterapi, som begge findes virksomme i en vis grad.

Der er en række andre forsøg, hvoraf det mest sigende måske er det sidste forsøg, forsøget med propolis mod bl.a. blødende tarmbetændelse. Det er en sygdom, som af læger behandles med store doser medicin og eventuelt bortoperation af tarmen. I forsøget ses bedring hos fire ud af 12 efter behandling, og kun hos én af kontrolgruppen. Er der så statistisk ikke tale om sikrere bedring? Nej, det er der ikke, for gruppen er så lille, at de næsten alle sammen skal blive raske, før det statistisk og naturvidenskabeligt duer til noget.

Det synes jeg er et fint eksempel på de forskellige opfattelser hos autoriserede læger og ikke-autoriserede behandlere. Jeg synes, det ville være rimeligt f.eks. at fortsætte med de forsøg, bl.a. fordi de lægelige alternativer til propolis er yderst ubehagelige og farlige, så resultatet er dog, hvad man kunne betegne som lovende, og det kunne være en af de behandlingsmetoder, man i det forum, vi foreslår, ville fortsætte med.

Da betænkningen kom, blev den i flere dagblade omtalt, som om den havde bevist, at naturmedicin ikke virkede. Men som det fremgår af bl.a. det bilag, vi har sat ind i beslutningsforslaget, er konklusionen fra udvalget nærmest den modsatte, nemlig at der faktisk er god grund til at arbejde videre med at afprøve de ikke-autoriserede behandlingsmetoder. Det er så udvalgets konklusion, og det er faktisk den konklusion, vi har tilsluttet os ved at fremsætte det forslag, der er til behandling i dag.

Når jeg hører de fleste af ordførerne, bliver jeg lidt forvirret med hensyn til, hvad man egentlig vil med det område. Alle udtaler, at man er enig i intentionerne, og at der foregår mange interessante ting, og at det er svært, men at vi skal have noget mere viden om det.

Vores forslag er altså et bud på, hvordan vi kommer et skridt videre. Det går ikke så meget ud på på nuværende tidspunkt at få en godkendelsesordning, som socialdemokratiets ordfører var inde på. Det mener jeg slet ikke tiden er til nu. Området er simpelt hen for rodet til, at et sådant udvalgsarbejde, som vi foreslår, kunne føre den vej. Det kan være, det kan komme senere, det skal jeg da ikke afvise. Forslaget går simpelt hen ud på at skabe et forum, der kan komme videre ud fra de konklusioner, ud fra de forsøg, der er